βαίνει... Τὸ ξέρεις ὅτι ὁ Ἀνδρέας σ' ἀγαπᾶ...

ΖΥΠ.—Ναί, μὰ δὲν τὸν ἀγαπῶ ἐγώ!

ΡΕΝΕ.—Τὸ ξέρεις ὅτι οἱ γονεῖς σου σὲ προορίζουν γιὰ γυναῖκα του;

ΖΥΠ.—Ναί, τὸ ξέρω κι' αὐτό. Ὁ Ἀνδρέας ἔρχεται κάθε μέρα καὶ μᾶς βλέπει στὸ σπίτι... Μοῦ φέρνει λουλούδια, σοκολατάκια...Ὅταν πῶ στὸν πατέρα μου ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ...

ΡΕΝΕ.—Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν σοῦ εἶνε ἀδιάφορος...

ΖΥΠ.—Μοῦ εἶνε ἀπλούστατα συμπαθητικός. Τίποτα περισσότερο! Αὐτό, φυσικά, δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἀγάπη... Μά, τί μᾶς ἐνδιαφέρουν αὐτά;

ΡΕΝΕ.—Μᾶς ἐνδιαφέρουν καὶ πολὺ μάλιστα...

ΖΥΠ.—Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

ΡΕΝΕ.—Ὁ Ἀνδρέας εἶνε φίλος μου...

ΖΥΠ.—Τὸ ξέρω.

ΡΕΝΕ.—Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ σ' ἀγαπῶ, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ οἱ γονεῖς σου ἀρνήθηκαν νὰ σὲ δώσουν σὲ μένα, ἐπειδὴ δὲν ἔχω δημιουργήσει ἀκόμα μιὰ κοινωνικὴ θέσι, ἐμίσησα τὸν Ἀνδρέα. Τὸν ἐμίσησα ἐπειδὴ οἱ γονεῖς σου τὸν ἐβλέπαν μὲ καλὸ μάτι, ἐπειδὴ τὸν προετοίμαζαν γιὰ ἄνδρα σου...

ΖΥΠ.—Θεέ μου! Τὰ ξέρω ὅλα αὐτά!

ΡΕΝΕ.—Πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ μὲ καταλάβῃς καλύτερα... Ἐμισοῦσα, λοιπόν, τὸν Ἀνδρέα ὡς τὴν ἡμέρα, ὡς προχτὲς δηλαδή, ποὺ ἔμαθα κάτι...

ΖΥΠ.—Καὶ αὐτὸ τὸ κάτι σ' ἔκανε νὰ τὸν ἀγαπήσῃς καὶ πάλιν, νὰ τὸν ἐκτιμήσῃς;

ΡΕΝΕ, *(σοβαρῶς)*.—Ἀκριβῶς.

ΖΥΠ, *(μὲ νευρικὸ γέλιο)*.—Τί ὡραῖα ποὺ τὰ λές! Οὔτε ἱεροκήρυξ νὰ ἤσουν!

ΡΕΝΕ.—Ἄκουσέ με, σὲ παρακαλῶ, Ζύπ!

ΖΥΠ.—Σ' ἀκούω! Εἶμαι περίεργη νὰ δῶ ποῦ θὰ καταλήξῃς.

ΡΕΝΕ.—Ξέρεις τί ἔμαθα γιὰ τὸν Ἀνδρέα;

ΖΥΠ.—Ὄχι!

ΡΕΝΕ.—Ἔμαθα ὅτι κάποτε ἔπνιξε καὶ αὐτὸς ἕνα μεγάλο αἴσθημα στὴν καρδιά του γιὰ νὰ μὴ προδώσῃ ἕνα φίλο του...

ΖΥΠ.—Τί συγκινητικό!

ΡΕΝΕ.—Μὴν ἀστειεύεσαι, Ζύπ!

ΖΥΠ, *(θυμωμένη)*.—Φαντάζεσαι πὼς ἔχω ὄρεξι γι' ἀστεῖα;

ΡΕΝΕ.—Μὲ συγχωρεῖς, δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό...

ΖΥΠ.—Ἀλλά... ποῦ θὰ καταλήξῃς... ποῦ θὰ καταλήξῃς;

ΡΕΝΕ.—Ὁ Ἀνδρέας ἀγαποῦσε μιὰ νέα. Ξαφνικὰ ἔμαθε ὅτι τὴν ἴδια νέα τὴν ἀγαποῦσε καὶ ἕνας ἀδελφικὸς φίλος του. Καὶ ἀπεσύρθη, γιὰ νὰ μὴ τὸν πικράνῃ... Καταλαβαίνεις τί θὰ πῇ αὐτό, Ζύπ;

ΖΥΠ.—Δὲν καταλαβαίνω τίποτα!

ΡΕΝΕ.—Ἄχ! Ζύπ, μοῦ μιλᾶς τώρα μὲ πεῖσμα... Σὲ δικαιολογῶ ὅμως... Ὁ Ἀνδρέας λοιπὸν ἐροτόπισε νὰ ὑποφέρῃ αὐτός, παρὰ νὰ βασανισθῇ ὁ φίλος του... Ἐπάλαψε, μὰ κατόρθωσε τέλος νὰ κατανίξῃ τὸ αἴσθημά του. Μιὰ μέρα, ἐγνώρισε ἔσένα... Σὲ ἀγάπησε μὲ ὅλη τὴν ἀπελπισμένη δύναμι τῆς ματωμένης καρδιᾶς του. Περιμένει λοιπὸν ἀπὸ σένα νὰ τὸν παρηγορήσῃς, νὰ τὸν κάνῃς νὰ λησμονήσῃ τὸν πόνο του...

ΖΥΠ.—Γιατί σταμάτησες; Σ' ἀκούω μὲ μεγάλη ψυχραιμία καὶ... περιέργεια.

ΡΕΝΕ.—Τὶς λεπτομέρειες αὐτὲς τὶς ἔμαθα προχτὲς μόλις ἀπὸ ἕνα κοινὸ φίλο μας. Τὸ ξέρεις ὅτι τελευταίως δὲν μιλοῦσα μὲ τὸν Ἀνδρέα. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πληροφορήθηκα ὅτι σ' ἀγαπᾶ, ἐφρόντισα νὰ βρῶ μιὰ ἀφορμὴ νὰ τσακωθῶ μαζύ του... Καὶ τὸν μισοῦσα. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔμαθα αὐτὴ τὴν περιπέτειά του, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμαθα ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐθυσίασε ἄλλοτε τὴν εὐτυχία του γιὰ ἕνα φίλο του καὶ ὅτι ζητοῦσε τὴν παρηγορία κοντά σου... ἔ, λοιπόν! Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη αἰσθάνθηκα σεβασμὸ κι' ἀγάπη γι' αὐτόν...

ΖΥΠ, *(ἀρχίζοντας νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ Ρενὲ τῆς μιλᾶ σοβαρά)*.—Ρενέ! Ὀνειρεύομαι μήπως;

ΡΕΝΕ.—Δὲν ὀνειρεύεσαι, Ζύπ! Συλλογίστηκα πολὺ καλὰ τὸ πράγμα. Καὶ κατέληξα στὸ συμπέρασμα...

ΖΥΠ, *(μ' ἀγωνία)*.—Σὲ τί συμπέρασμα κατέληξες;

ΡΕΝΕ.—Ὅτι δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ πληγώσω καὶ γιὰ δεύτερη φορὰ τὴν καρδιὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου!

ΖΥΠ, *(ἀγκαλιάζοντας τὸν Ρενὲ ἀπὸ τὸ λαιμό)*.—Μὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ἔλαβες τέτοια ἀπόφασι; Εἶνε δυνατὸν νὰ χωρίσουμε, νὰ μὴν ξαναϊδωθοῦμε, νὰ μὲ ἀφήσῃς σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ δὲν τὸν ἀγαπῶ;

ΡΕΝΕ.— Γιατί δὲν θέλεις νὰ μὲ καταλάβῃς, Ζύπ; Γιατί δὲν θέλεις νὰ καταλάβῃς ὅτι ἔρχονται στιγμὲς κατὰ τὶς ὁποῖες ἕνας ἄνδρας αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ κατανίξῃ τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς του γιὰ νὰ μὴν κάνῃ μιὰ ἀτιμία;...

ΖΥΠ.—Τὸ θεωρεῖς ἀτιμία νὰ μὲ κρατήσῃς κοντά σου;

ΡΕΝΕ.—Ναί.

ΖΥΠ.—Μὲ ἀγαπᾶς;

ΡΕΝΕ.—Εἶνε ἐρώτησις αὐτή;

ΖΥΠ.—Καὶ ὅμως, δὲν μ' ἀγαπᾶς!

ΡΕΝΕ.—Ζύπ!...

ΖΥΠ.—Ὦ! Μὴ διαμαρτύρεσαι!... Ἂν μ' ἀγαποῦσες, δὲν θ' ἀποφάσιζες μὲ τόση εὐκολία νὰ μ' ἀφήσῃς στὸν Ἀνδρέα... Ἡ πραγματικὴ ἀγάπη δὲν ἀναγνωρίζει ἠθικοὺς νόμους...

ΡΕΝΕ.—Γιὰ τὸν ἄνδρα δὲν ὑπάρχει νόμος ἀνώτερος ἀπὸ τὸν ἠθικό... Ὁ Ἀνδρέας ἔδωσε ἕνα παράδειγμα ἡρωϊσμοῦ... Δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ φανῶ κατώτερός του. Ἂν σ' ἐκρατοῦσα, θὰ μ' ἐβασάνιζαν διαρκῶς τύψεις συνειδήσεως. *(Μὲ λυπημένη φωνή)*. Ἔλα, Ζύπ, ἄφησέ με νὰ σ' ἀποχωρετήσω. Δὲν φαντάζεσαι πόσο μοῦ ξεσχίζει τὴν καρδιὰ αὐτὸς ὁ χωρισμός. Ποτὲ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω! Θὰ σὲ συλλογίζωμαι πάντα μὲ συγκίνησι κι' ἀγάπη...

ΖΥΠ, *(μὲ λυγμούς)*.—Ρενέ, Ρενέ! Δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτό! Θεέ μου! Δὲν εἶνε δυνατόν!...

ΡΕΝΕ.—Δῶσε μου τὸ χέρι σου, Ζύπ...

ΖΥΠ.—Τὸ χέρι σου τρέμει, Ρενέ! Τὰ μάτια σου εἶνε δακρυσμένα! Μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα! Δὲν ἔχεις τὴ δύναμι νὰ μ' ἀφήσῃς!... Ὦ! ἀγατημένε μου, πές μου ὅτι ἡ ἀπόφασίς σου δὲν εἶνε τελειωτική!

ΡΕΝΕ, *(συγκρατῶντας μὲ κόπο ἕνα ἀναφυλλητό)*. — Λυπήσου με!

ΖΥΠ.—Μήπως μὲ λυπᾶσαι ἐσύ;

ΡΕΝΕ.—Πρέπει νὰ γίνῃ αὐτό!

ΖΥΠ.—Τί θ' ἀπογίνω χωρὶς τὴν ἀγάπη σου;

ΡΕΝΕ.—Προσπάθησε ν' ἀγαπήσῃς τὸν Ἀνδρέα. Τὸ ἀξίζει. Ἐξ ἄλλου, μόνη σου μοῦ εἴπες ὅτι δὲν σοῦ εἶνε ἀντιπαθητικός...

ΖΥΠ.—Κ' ἐσὺ τί θὰ γίνῃς;

ΡΕΝΕ.—Μὴ σ' ἐνδιαφέρει γιὰ μένα. Θὰ φύγω..

ΖΥΠ.—Τί τρομερὸ ὄνειρο, Θεέ μου!... Ὥστε δὲν θ' ἀλλάξῃς γνώμη;

ΡΕΝΕ *(μὲ σταθερὴ φωνή)*.—Ὄχι!

ΖΥΠ.—Πρέπει νὰ φύγω;

ΡΕΝΕ.—Ναί!

ΖΥΠ.—Καλά. *(Προχωρεῖ στὴν πόρτα. Ξαφνικὰ στέκεται καὶ γυρνᾶ τὸ κεφάλι της)*.—Ἀντίο, Ρενέ.

ΡΕΝΕ.—Ἀντίο, Ζύπ. Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ χαρίσῃ κάθε εὐτυχία...

ΖΥΠ, *(μὲ δισταγμό)*.—Δὲν θέλεις νά...

ΡΕΝΕ.—Τί πρᾶγμα;

ΖΥΠ.—Ἕνα τελευταῖο φιλί.

ΡΕΝΕ.—Ναί, Ζύπ... *(Φιλιοῦνται)*. Καὶ τώρα χαῖρε...

ΖΥΠ.—Πολὺ καλά... Θὰ φύγω. Μοῦ ἐφαρμάκωσες τὴ ζωή, Ρενέ! Μοῦ λές ν' ἀγαπήσω τὸν Ἀνδρέα, σὰν νὰ ἦταν δυνατὸ νὰ διατάξῃ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο νὰ κυβερνήσῃ τὴν καρδιά του... Μοῦ ἔκανες μεγάλο κακό, Ρενέ... *(Ὁ Ρενὲ σωπαίνει)*. Ἀντίο, Ρενέ. *(Σιωπή)*. Δὲν θὰ μὲ ξαναδῆς! *(Ὁ Ρενὲ ἐξακολουθεῖ νὰ στέκεται ἀκίνητος. Ἡ Ζὺπ ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ χάνεται ἔξω)*.

ΡΕΝΕ, *(πέφτει σὲ μιὰ καρέκλα, σκεπάζοντας τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια. Δυνατοὶ λυγμοὶ κάνουν τοὺς ὤμους του ν' ἀνεβοκατεβαίνουν)*.—Ζύπ, ἀγαπημένη μου Ζύπ!

...Ὦ, πόσο ὑποφέρω, Θεέ μου!...

ΠΩΛ ΛΕΚΑΡΤ

ΡΕΝΕ.—Καὶ τώρα χαῖρε!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΙΤΣΕΝΕΡ

Ὁ περίφημος ἀρχιστράτηγος τῆς Ἀγγλίας λόρδος Κίτσενερ, ἐφημίζετο γιὰ τὴν ἀφοσίωσί του στὸ καθῆκον καὶ τὴν εὐθύτητά του.

Κάποτε, ἐνῶ ὁ Κίτσενερ πολεμοῦσε στὸ Τρανσβαὰλ, ἔλαβε ἀπὸ τὸν πατέρα ἑνὸς πλουσίου καὶ εὐγενοῦς νέου ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ στράτευμά του, τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα:

«*Ἐπιτρέψατε, παρακαλῶ, στὸν υἱό μου νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Λονδῖνο. Ἐπείγοντες στρατιωτικοὶ λόγοι.*»

Ὁ στρατάρχης ὅμως, ὁ ὁποῖος κατάλαβε ἀμέσως τὸ σκοπὸ τοῦ τηλεγραφήματος, χωρὶς νὰ χαριστῇ καθόλου στὸν φιλόστοργο πατέρα, μὲ τὸν ὁποῖο ἐν τούτοις συνεδέετο φιλικά, ἀπάντησε:

«*Υἱός σας ἀδύνατον ἐπιστρέψῃ. Ἐπείγοντες... στρατιωτικοὶ λόγοι!*»

* * *

Μιὰ ἄλλη φορὰ πάλι, ὁ Κίτσενερ εἶχε ἀναθέσει σ' ἕναν ἀντισυνταγματάρχη του τὴν κατασκευὴ μιᾶς γεφύρας.

Μιὰ μέρα, πρὶν ἀποτελειώσει ἡ γέφυρα, ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ καὶ, μὴ βρίσκοντας τὸ ἔργο καμωμένο σύμφωνα μὲ τὰ σχέδιά του, ἄρχισε νὰ ἐπιπλήττῃ τὸν ἀντισυνταγματάρχη.

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης περίμενε πρῶτα νὰ τελειώσῃ ὁ Κίτσενερ καὶ κατόπιν εἶπε ἀτάραχα στὸν ἐπικριτή του:

—Δὲν μοῦ λέτε, κύριε στρατάρχα, ἐσεῖς διευθύνετε τὶς ἐργασίες ἢ ἐγώ;

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ τόσο ὡραῖο μάθημα, ὁ Κίτσενερ δὲν ξαναβγάλε οὔτε λέξι ἀπ' τὸ στόμα του.